

Zobák dokořán – 1.vydání

Jahůůůůůůůůůůůůůůůů, jedééééééém!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Máme tady první číslo – tedy oficiálně, ten minulý Zobák, pro ty z vás kdo si toho nevšimli, byl číslo nula – zero – tzv. nulťák. Ale teď se všichni těšte, protože na vás právě začínám chrlit různé novinky, zprávičky tralala, blablbla...Zavzpomínáme si i na Gaisthal – to bude spíš pro srdíčka těch, kdo tam letos byli, aby se v těchto podzimně pošmourných dnech rozpomněli, poplakali si a tak. Jinak co ještě do úvodu? Třeba chcete vědět, co dělá šéfredaktorka? Je nastydlá a jde na ní nějaká hnusná chřipka a když zrovna nepíše Zobák, tak sedí ve škole, potažmo v práci. Toliko těžký život dobrodruha. Jinak na světě je pořád pro co žít i když prší, panu prezidentovi bylo 62 let, být ve škole považují romské děti za čest, AIDS již nepatří k hlavním příčinám úmrtí v USA, Súdán hledá dobrovolníky do války a divoké husy neodolaly pesticidům. Tak to byly nejnovější zprávy a teď už asi půjdem na věc.

dětem, Sojku nejenže vybrali společně s jedenácti dalšími organizacemi, které se zabývají mládeží a dětmi, ale má v tom pexesu kartičku číslo jedna...Dobry, ne?

Kde se mé milé Sojky uvidíme. No, každá správná Sojka je právě teď v Brně na členském shromáždění – aneb SOJKLAMA '98 a kdo z vás má duši Sojčí a rád trojčí(koukám, že začínám být nebezpečně vtípná), tak ten už tady hopsá a křičí a zlobí a tak. No a vy, kterým vám to posílám po shromáždění jste na něm nebyli a proto se styďte, třikrát fuj, o mnoho jste přišli. A teď dále od hradu dále. Tak tedy za další, jen tak předběžně hlášení, na začátku ledna by se měl opět uskutečnit ples Sojky v Třebíči, asi 10. ledna nebo tak nějak, loni se tam křtily právě www. stránky Sojky a byl tam David Lukš (Ahóóój Davide) a tancoval tam s nějakou mažoretkou...Prostě to bude taky hodně dobrý, je to i pro rodiče, takže si to tak předběžně zatrhněte v kalendáři.

Liebe Leute, teď máme všichni smůlu, protože do této rubriky není opravdu co dát. Zde mají být především vaše připomínky a vzkazy a tak dále, ale vy jste nic neposlali, takže kde nic není, ani čert nebere a i kdyby čert na koze jezdil tak vám sem nic nenapíše, protože je to jenom a jenom vaše chyba...To jsou samý sliby – chyby, kluci, vy jste vtípný až za hrob, takovejch vtípků od vás člověk musel vytrpět a nic – že jo, Chmeldo, Pavlíku, Michale, Šogi a jeho vtípný bratře Petře a vůbec vy všichni co mě necháváte ve štychu. Třeba Týna, která nám napsala dokonce do obálky vedoucích na táboře, že Zobák od ní dostane příspěvek a kde nic, tu nic. No takže prostě nic nebude. No dobře, tak jeden malinkatej drb, vlastně on to není drb, ale pravda a není to žádná maličkost, ale zpráva jak prase – pardon. A to tedy, nebudu vás déle napínat, náš Dava, Davísek, všichni ho snad znáte se v listopadu

žení...První ženáč v Sojce. Přejeme mu hodně štěstí a pevné nervy a všechno, co se tak obyčejně lidem v takové chvíli přeje. Davo, drž se.

Humorného jste mi milí zlatí nic neposlali a mě moc do smíchu není, tak jsem se obrátila na svého milého spolužáka Matouše, který mi pro tyto účely dovolil, použít jeho vtipnou povídku. Jinak Matouš je kamarád, je strašně upovídanej, rád pije, má strašně velkou fantazii a paměť na všechny blbosti. A hlavně má rád sci-fi a tuhleto povídku mu na Internetu na Neviditelném psu nechal viset rok sám velký Ondřej Neff. Tak a teď už příjemné počteníčko, mě se to moc líbilo:

Překročení rychlosti

Šílenému vědci se zaleskla malá prasečí očka, pro nepozorného či slabozrakého pozorovatele bezpečně ukryta za silnou vrstvou špíny, co se na vědcových brýlích usazuje již po několik generací (zdědil je totiž po svém dědečkovi, který byl též šíleným vědcem). Brýle byly veliké a hranaté, se zlomenou a následně splepenou nožičkou a díky onomu záblesku ve vědcových očích byly nyní i lehce zamlžené, ačkoli na ně jejich majitel denně nanášel silnou vrstvu aerosolu ze spreje proti zamlžení (který byl účinný přesně dle reklamního sloganu, který říkal, že brýle vydrží nezamlženy až do momentu, kdy se zamlží). Ostatně z tohoto spreje pocházela většina špíny nacházející se na sklech.

Zapomněl jsem však na jednu důležitou věc, totiž odhalit čtenáři, proč že se to našemu profesorovi zablýsklo v očích, protože jak jistě tušíte, toto není povídka o brýlích, ale o šíleném vědci a jeho objevu. Já ale oproti všeobecnému očekávání nejprve popíši jeho pracovnu.

Pardon, to je laboratoř, nikoli pracovna, v pracovně má být na stěně knihovna, na zemi knihy, na psacím stole laptop a všude kolem haldy papírů. Z tohoto výběru nebylo ve vědcově pracovně zhola nic (až na ty papíry, na nich ovšem namísto nesrozumitelných rovnic stály pouze nápisy typu "Mílka, nejjemnější pokušení" se zbytky čokolády). Namísto knihovny zde byl archiv, o kterém nikdo nevěděl, co obsahuje a radši to ani nechtěl zkoumat, pokud náhodou neměl k ruce mnoho střelných zbraní, slonů a domorodých průvodců, sloužících též v případě útoku jako potrava pro nebezpečnou šelmu. Dále namísto psacího stolu zde byl stůl laboratorní. Ten sice nikdo nepoužíval, ale co by to bylo za laboratoř beze stolu zaplněného bublajícími zkumavkami s neznámým a nebezpečným obsahem?

Vrcholem laboratorního vybavení však bylo cosi, co by v pracovně byl laptop, případně minitower. Zde to však byla směska toho nejanachroničtějšího (možná kyberpunkového) i toho nejarchaičtějšího (určitě staršího jak Eniac) elektronického vybavení, vše pospojované barevnými dráty a optickými kabely, to vše pípající, rachotící, blikající a chvílemi dokonce smrdící, to když se spálila některá stará elektronka. Místy byly k tomuto monstru připojeny tiskárny chrlící neustále kilometry skládaného papíru popsaného nesrozumitelnými řadami čísel a podivnými grafy.

Jistě pro vás nebude překvapením, že jediným významem existence tohoto oblundného computeru bylo dělat efekty všech kalibrů na náhodné příchozí (a i na ty méně náhodné, to ovšem často zahrnovalo i střelbu), kteří byli pohledem na stroj uvedeni do stavu šoku, díky čemuž vystřadit je bylo o mnoho jednodušší, než kdyby se bránili...

Svou opravdovou práci dělal náš šílený vědec na obyčejném laptopu typu hexium, který pečlivě ukrýval před zraky veřejnosti ve své ložnici. A díky tomu se dostáváme k tomu, o čemž jsem začal vyprávět již na začátku, totiž že vědci zasvítla očka.

Jistě jste pochopili, že to neznamenal nic jiného, než že vědec dospěl k převratnému objevu. To jste ovšem pochopili špatně. K tomu objevu dospěl vědec již včera. Nyní mu očka zasvítla z toho důvodu, že mu konečně přivezli pizzu, kterou si objednal již před drahou dobou a začínalo mu být špatně hlady. Poté, co se naobědval pokračoval ve svých pokusech, které měly prokázat platnost jeho věrejšího objevu.

Jako jen málo jeho kolegů (přesněji řečeno to byl pouze on sám) vyznával teorii, kterou sám vymyslel, a to že vše složité z oblasit mechaniky, elektroniky, techniky atp. lze generalizovat a účinně a jednoduše nahradit modely ze stavebnice Merkur. K všeobecnému (a tím více k vědcově) překvapení to fungovalo.

Nyní testoval kosmickou loď (přesněji řečeno její model z Merkuru), která měla být schopna vyvinout a následně překročit rychlost světla. Princip této lodi byl velice jednoduchý (alespoň pro vědce, pro každého jiného byl nepochopitelný), přesto se mu pokus stále nedařil. Minulý týden totiž odhalil kvadraturu kruhu, ta se ovšem okamžitě proměnila v malou černou díru a ta ještě než zmizela tak spolykala nebohému profesorovi všechny merkurové matičky, co měl poházeny na koberci kolem místa, kde montoval své vynálezy. Nyní se mu jich několik podařilo vyhrabat z podskříně a několik jich též našel pod kobercem (moc by ho zajímalo, jak se tam dostaly, protože koberec měl být podle záručního listu matkuvzdorný), ale stále ještě jich neměl dost.

Přesněji řečeno mu jedna stále ještě chyběla. Nezbylo mu tedy než rozmontovat svůj převratný model laseru, obchody byly totiž v tuto noční hodinu uzavřeny. Náš profesor totiž jako každý správný vědec šílený (lat. *Scienticus magoris*) pracoval výhradně v noci, kdy normální vědci obecní (lat. *Scienticus vulgaris*) zapíjeli své vědecké neúspěchy.

Když konečně rozmontoval laser a našrouboval a utáhl poslední matičku na vesmírnou loď, stále ještě nebyl spokojen. Nyní ovšem šlo pouze o nespokojenost z čistě estetických důvodů, zkrátka se vědci nelíbila barevná kombinace použitých dílů Merkuru. Byla, mírně řečeno, výstřední. I to nakonec odmávl, domníval se totiž, že během průletu svrchními vrstvami atmosféry se veškerá barva spálí...

Nyní, když bylo vše hotové, postavil model lodi na merkuro-betonovou startovací plochu, ukryl se do bezpečnostního merkurového krytu a dálkovým ovládním z Merkuru (přesněji řečeno postupným mačkáním tlačítek "three", "two", "one", "zero" a "ignition") provedl zážeh. Loď se jemně zvedla a s uklidňujícím hlubokým hučením a modrým světélkováním zamířila otevřeným oknem k Orionu.

Vědec se sám pro sebe usmál a odešel si lehnout, neboť již pozvolna začínalo svítat. Skoro spal, když ho probralo ostré zazvonění domovního zvonku. Cestou ke dveřím si všiml podivně vzhlížejícího monstra, stojícího na zahradě. Byl na něm nápis "POLICE OF UNIVERSE, ORION".

Když otevřel dveře, uviděl před sebou cosi mezi supermanem, kosmonautem a vojákem v plné polní, přesto pochopil, že jde o vesmírnou policii a že to monstrum na zahradě je policejní raketa.

“Jste majitelem této... věci?” zeptal se policista, třímaje v ruce vědcův model rakety, který před chvilkou opustil okno vědcovy pracovny. Nyní byl notně ožehlý, což svědčilo o tom, že toho za těch pár minut dost prodělal.

“Ne, nejsem, poručíku, v životě jsem ji neviděl. Proč se ptáte?” odvětil vědec s předstíraným nezájmem.

“Tato věc překročí asi za sedmáct let maximální povolenou rychlost, proto pátráme po jejím majiteli.” Odvětil ochotně policista.

“Jakou maximální povolenou rychlost?” otázal se podezřívavě vědec.

“Rychlost světla, maximální rychlost, povolenou vesmírným fyzikálním zákoníkem! Takový bezohledný čin se musí potrestat! No, když říkáte, že jste ji neviděl, tak jste ji asi neviděl... Asi jsme si spletli rok. Děkuji vám za ochotu.” zasalutoval policista a odešel rázným služebním krokem ke svému hvězdoletu.

V ten moment bylo vědci jasné, kdo byl ten blázen s raketou jak ze Star-Treku, kterého přesně před rokem zavřeli do ústavu pro duševně choré.

Dobry, ne? Ale protože je to Sojka Zobák, tak by vůbec nevadilo, kdyby jste sem něco přispěli i vy. Určitě vám něco leží doma v šupletí, tak se nenechte prosit...

Táák a budeme hodnotit akce proběhlé a to co se na prvním místě událo, to byli naše milované Gaisthaly. Já udělám takovou spíš kličku, protože si myslím, že vy co jste tam nebyli, vám musí stačit to, že to byli přenádherné, veleúspěšné akcičky. A pro vás, co jste byli přítomni mám tak trochu něco pro to rozpomenutí se na tu náladu...na tu legraci...na vaše kamarády a tak dál...

Nejlepší myslím bude, když sem nechám proudit vaše postřehy z Tagesberichtů, které jste tak “ rádi psali” .

Tak jedem s medem:

- **den první:** “ Cesta byla dobrá kromě toho, že jsem musel vstávat v šest. Ale ranní ptáče dál doskáče a tudíž jsme doskákali do stanového tábora Gaisthal. Od minulého roku se tu nic nezměnilo. Po úvodu a prvním rozkoukání se po táboře jsme hráli poznávací hry a nakonec jsme šli spát do stanu.” **Pavel Stuchlík**
- **den druhý:** “ Ráno aneb vstávání s Madlou bylo první gaisthalské ráno. Začalo náhle a bez varování v sedm hodin. Vytáhli nás z vyhřátých pelíšků a postavili do kruhu, kde jsme měli nesmyslně hýbat rukama a nohama a čím vším to už si nepamatuju...” **Martina Tomášová**
- **den třetí:** “ Dnes ráno byla rozcvička strašně nudná, protože jsme přišli pozdě a museli jsme běhat více. Na odpoledne bylo naplánováno putování krajinou , což když někteří zjistili , museli dlouho lapat po dechu a mnout si oči, aby se ujistili, že je tomu opravdu tak...den se opravdu vydařil a protože píšu v sedm hodin nevím, jaký bude následující program, ale určitě výborný, jako ostatně VŠE na tomto táboře...” **Andrea Pacíková**
- **den čtvrtý:** “ – brzký budíček a příliš horlivá rozcvička, snídaně ušla, vynikající zájmové skupiny – příště jich dejte víc, oběd – opět šla naše lavice jako poslední – to chce změnit...” **Honza Olejník**
- **den pátý:** “ Ráno jsem uvítala, že nebyla rozcvička. Pořadí na snídani bylo jako vždy nespravedlivé – výhodné pro vedoucí . Výlet byl velice zajímavý a pěkný, ale zdlouhavý. Každý uvítal jet německým autobusem, včetně mě. Po programu jsme měli možnost vybrat si zbytek volného času v Ambergu po svém a to buď na koupališti, ve městě či hrobce...” **Veronika Šimková**
- **den šestý:** “ ...po obědě jsme se rozdělili na dvojice a běhali jsme Paarlauf. Byl to krásný zážitek , nabrali jsme mnoho zkušeností do života. Nikdy na to nezapomenu. Po Paarlaufu si každý dělal nějaký sport, nebo zájmovou činnost. Při hře volleybalu jsme si zdokonalili techniku odbíjení míče. Bylo to

nádherné! Po večeři jsme se přesunuli na verandu, kde se konala velká playbacková show, při níž se všichni báječně bavili..." **Petr Travolta Špičan**

- **den sedmý:** " Ráno po snídani jsme se rozdělili na kluky a na holky a potom jsme se učily různé uzly, pracovat s kompasem a turistické značky. Z toho se mi líbilo nejvíc dělat uzly, protože kompas atd. nemám zrovna moc v lásce...dopoledne se mi celkem líbilo, potom byl společný oběd – no po pravdě mi moc nechutnal, protože nemám ráda fazole.

...no, abych napsala něco k tomu rozdělení. To se mi taky líbilo, ale možná by stačilo bez kluků jen to odpoledne. Jinak tu byl větší klid..." **Lenka Jahodová**

- **den osmý:** nedodali jste mi miláckové nic...
- **den devátý:** " Budíček - posunout na 11:30 bez rozcvičky !!! Snídaně byla dobrá, nicméně v restauraci ubíhá ráno rychleji. Dopoledne jsme nastoupili na vynikající městskou hru Dorfrallye. Bohužel ani jeden post nebyl v restauraci. Jinak jsme se výborně bavili. Oběd, jak jinak, výborný, ale přece jen v té restauraci...Polední klid by mohl být asi o dvě hodiny delší, abychom si mohli zejména zajít do restaurace. Odpoledne jsme jeli do Weidenu a strávili jsme příjemný čas v bazénech. Samozřejmě, že mi v komplexu chyběla restaurace. Po návratu z Weidenu jsme obdrželi výtečnou večeři, která by však byla lepší v restauraci. Večer byl krásný televizní večer. I když, televizi mají i v restauraci. A samozřejmě večerka by mohla být posunuta o 2 hodiny a po návštěvě restaurace bychom uléhali veselí." **Ondra Šogi Špičan**
- **den desátý:** " Den hrůzy pln, plný strachu a napětí. Všechno to začalo snídaní. Čekala nás podivná omáčka či kašička z ovesných vloček. Mňamka! Poté jsme byli rozděleni do známých neznámých skupin. A vyrazili jsme. Geländespiel už byla dokonale připravena. Tak jsme celý den putovali známými neznámými stezkami v Bavoských lesech marně se ukrývající celý den před slunícím svítilkem.....a mě už to nebaví, nic mě nenapadá a Zuzka mě nechce pochopit a Zuzka tu pořád stojí a už de pryč a já du taky pryč..."Zprávu dne měl napsat **Honza Pavlíček**, ale to zlobidlo bůhví jak přemluvilo **Móňu Ženíšková** a ona jakožto jeho věrná kamarádka - zlobidlo č.2 to za něj napsala...
- **den jedenáctý:** " Den začal velmi špatně, po probuzení v 1:30, kvůli Geländespiel. Poté, co jsme došli do tábora, zapadli jsme do hlubokého spaní. V půl sedmé nás probudili podruhé a po snídani jsme asi tak za hodinku seděli v autobuse, který směřoval do Čech. Bylo horko, takže cesta tam se zdála nekonečná. Několikahodinové zpoždění způsobilo, že propadla objednávka na prohlídku zámku..."
??????

No, a tímto naše vzpomínání končí, protože víc už jste mi nedali, což je škoda, ale co se dá dělat, třeba se do příště polepšíte. Ještě k těm obáčkám, kam jste nám při hře „Marionety” dávali vaše připomínky. Děkujeme vám za ně, jak mezi těmi českými, tak mezi německými se opravdu nenašlo nic negativního, naopak jste psali, jak se vám s námi líbilo – ještě jednou díky moc, bez vás všech by to taky nebyli ono.

Krátká zpráva o etapě č.2 – **Gaisthal JUNIOR 98**

Prej to bylo dobrý, hráli si na loupežníky, při odjezdu děti tak brečeli, že jsme se málem měli v táboře konečně v čem koupat , Leo tam dělal kuchaře a nikoho zaplat'pámbůh neotrávil a celá tato akce byla německým sdružením mládežnických organizací BJR vybrána za modelový projekt česko-německých akcíček pro děti v tomto věku, dobrý, ne? No, víc o tom nevím, protože jsem tam nebyl...a.

Co je nového? Proběhl projekt **Grimm 98** – čili pro znalce němčiny **Fachkräftetagung** – aneb přijely sem němci – Bertl, Suzi, Nicky, Günter, Anne, Iris atd. a my, jmenovitě Leo, Vít'a, Dava, chvíli Zuza a já jsme s nima obcházeli všechny instituce, které jsou důležité pro mládež a pro spolky jako je Sojka. Byli jsme např. na Ministerstvu školství, na Hradě, to bylo dobrý, pan prezident to tam má pěkný, v Plzni – v Tandemu – čili koordináčním centru pro výměny česko – německé mládeže a tak. Byli jsme taky v pizzérii v Čelákovcích, kdežto se na nás přišel podívat Lukáš Kadleček a Michal Janoš (měl přijít i Šogi, ale měl zaracha) a tady jsem se božsky najedli a přitom se nám s Míšou podařilo namluvit jednomu přioopilému pánovi, že jsme dvojčata – dvojvaječný. Nejdřív nám to nechťel zbaštit – prej že Michal vypadá tak na čtrnáct a já na pětatřicet, ale nakonec jsme ho díky našemu hereckému umu myslím přesvědčili.

Byli jsme taky v Brně a tam to bylo vůbec nejlepší. Navštívili jsme Magistrát města Brna a s ním náměstka paní primátorky, pak jsme šli na věcu a do Bobbycentra (nevím jak se to píše?) na bowling. No a na závěr celého večera nás čekalo překvapení v podobě kompletně vykradeného auta. Co vám mám povídat, všechny zavazadla v tahu, úplně všechno v tahu (jestli budete chtít naštvat Poldíka, tak se ho zeptejte, kde má Levisky pětsetjedničky), kromě Vítova batůžku, ten nikdo nechtěl. Jo, a v tom bowlingu jsem ještě ke všemu byla nejhorší. Takže tato akce skončila na policii a druhý den na německém velvyslanectví, protože Anne ukradli pas... Tak to byla typická ukáзка toho, kterak se všechno snědlo, ale ani zdaleka se to nestrávil.

Před čtrnácti dny – baj vočko – jsme my vedoucí z první i druhé etapy byli za odměnu v Krkonoších a já nechávám prostor Lukášovi, aby vám podal zprávu jak to tam vypadalo, protože já už vás asi nudím... (Nebo alespoň sebe už nudím až hrůza). Takže Luky, rozbal to :

Sjezd všech vedoucích Gaisthal 98 – Pec po Sněžkou : 2.- 4. 10. 1998

Jak je již z názvu patrné, jednalo se o perfektní víkend se vším všudy. Měli jsme zajištěno slušné ubytování ve vysokohorském penzionu ČKD v Peci pod Sněžkou. Po pátečním roztahaném příjezdu (tim jako myslím, že každé přijel úplně jindy) ještě pár nespavých jedinců vydrželo počkat až na příjezd našich německých kamarádů. Těch přijelo, podle předpokladu, velmi pozehaně. Druhý den byla na programu celodenní túra až na vrchol Sněžky a při troše štěstí snad i zpět. Asi po hodince chůze jsme dorazili k dolní stanici lanovky vedoucí až na vrchol. Na první pohled se vám může zdát, že jsme si teda vezli zadky a jinak klídek, pohodička. To je ovšem omyl. Jelikož zrovna docela silně mrholilo, byly všechny sedačky velmi slušně navlhle. Dá se říct, že byly prostě mokré, jako to prase. Promiň Poldíne, vim, že tohle je tvoje hláška. Nikomu bych nepřál zažít ten pocit, když jste ještě jakž takž sušší a musíte si sednout v tý hrozný zimě (jen tak pro orientaci - 4 stupně - žádná kosa) do loužičky na sedačce. Prostě na vrcholu byli všichni totálně promočený a ještě totálně promrzlí. Na vrcholu se nacházelo jedno nádherné, útulné a hlavně dokonale vytopené občerstvení. Každý si dal čajíček, nebo groček, na to horký párek a bylo mu blaze. Ovšem mělo to svůj háček. Mělo nám být už od začátku divný, proč nám milý pán pingl nechtěl sdělit, kolik si za takovej párek na Sněžce kasíruje. Normálně bych to sem nepsal, ale tohle prostě nejde. 50,- Kč - slovy padesát korun českých, abyste si nemysleli, že jde o překlep, si ten ferda účtoval za jednu nohu párku, na půl malý lžičky hořčice a jeden kus starýho, i když neplesnivýho, chleba. Tak jsme se všichni pěkně levně nadláblí a mohlo se pokračovat v túře. Zpátky jsme měli sejít po hřebenu až na úpatí samotné Sněžky a dále Obřím dolem až do Pece. Tento úsek proběhl bez jakýchkoli problémů, a proto nemá smysl se o něm dále rozepisovat.

Večer jsme vše samozřejmě jak se patří oslavili. Měli jsme hned několik důvodů. Za prvé - úspěšný návrat ze smrtelně nebezpečného výletu. Za druhé, že se zase po Gaisthalu všichni vidíme a za třetí - všem jistě dobře známá vedoucí Kačka měla zrovna osmnácté výročí od svého narození.

Následovalo opatrné ranní probuzení v podání koho jiného, než Tomáše s Leem. Věřte mi, že oni se skutečně probudili první a mohutným zakokrháním, nebo spíš zapištěním (vždyť vy určitě všichni víte, jak jsme byli buzení my - účastníci na našem milovaném táboře) probudili spolehlivě i Madlu! A to je určitě co říct! Potom jsme se společně nasnídali, sbalili sáčky páčky, sem tam někoho obejmuli na rozloučenou a tradá zpátky každé do svých domovů. Co vám budu povídat - prostě supovej víkend.

Na shledáček na členským sjezdu se s váma všema těší **Lukáš Kadlečků!**

Tak jestli nikdo nic nemáte proti, tak já bych teda jako skončila. Stejně je to Zobák dlouhatanánánskej a vůbec. Už mě nic nenapadá. Tak se mějte všichni vesele a nebojte se něco napsat a poslat. Doufám, že příští Zobák už bude taky tak trochu od vás...

Tak ahóóój SOJKY a zachovejte přízeň vašim nejoblíbenějším novinám a vaší

Madlesce bez lesce.

Adresa: Magdaléna Müllerová, Sartoriova 26, Praha 6, 169 00

Tel. 205 122 99, e-mail : magdamul@sun.izv.cuni.cz